

Mester Sándorné, született Járó Ida 1952-2004

Tragikus hirtelenséggel meghalt egy Könyvtáros, egy nagy értékű Ember. Így nagybetűkkel, mert Ő szívvel, lélekkel az volt: hivatástudattal, kedvességgel megáldott könyvtáros.

Talán túl jó, tiszta és sérülékeny. Mert mindent és mindenkit előbbre helyezett önmagánál.

Pályáját még 1970-ben kezdte Kárpát-Ukrajnában. Férjhezmenetele után került Szigethalomra. 1979. július 1-én, 25 éve kezdett el dolgozni könyvtárunkban.

Ekkor még a Csepel Autógyár Művelődési Központ és Könyvtár nevet viselte, majd annak privatizációja után a könyvtár „megmenekült”: Szigethalom befogadta. Befogadta könyvtárosaival együtt, akik közül Idukának oroszlánrésze volt ebben a sikeres átköltözésben. Hónapokon keresztül dolgozott megfeszített ütemben, kora reggeltől estig.

Aki költöztetett már át könyvtárat, az tudja felmérni igazán, mennyi áldozatvállalással jár ez. De a rengeteg munka gyümölcse beérni látszik: a könyvtárunk városi rangra emelkedett és Hegedüs Géza nevét vette föl. Idukánk már nem élhette át a névadó ünnepség örömét! Sok küzdelmet, sok szép élményt éltünk át együtt!

Az idén kapta meg a MKE Pest Megyei Szervezete által most alapított TÉKA-díjat. A tavalyi évben, 2003-ban pedig kiemelkedő munkájáért vehetett át oklevelet Szigethalom polgármesterétől, Fáki Lászlótól. Még sok-sok szép, tartalmas év várta volna!

Életútjának végére már nem tudott eljutni. Halála nagy veszteség és fájdalom nekünk, kollégáinknak, s az olvasóknak is.

Utánozhatatlanul tudta mondani gyereknek, felnőtteknek egyaránt: kedvesem, drágáim. édesem!

Mindenkihez volt pár kedves szava, mosolya könyvkölcsönzés közben. A könyvtárba betérők egy kis melegséget vihettek haza a vele való találkozás után.

Órá mindig lehetett számítani, ő értően mindenkit meghallgatott, léleksimogató tanácsokat osztogatott, miközben az ő lelkének is tanácsokra lett volna szüksége. Két kézzel osztotta a szeretetet, és saját magának alig adott valamit.

Reméljük érezte, hogy őt is nagyon szerették! Elvesztésének híre nagy érzelmi hullámokat kavart. Egyik olvasónk képet festett, a másik verset írt az emlékére.

Távozott

Ingó, lágy léptein sétáltak a könyvek,
Dallamos titok és a csend lengte körül.
Angyali békéjén csordult, titkolt könnyek.

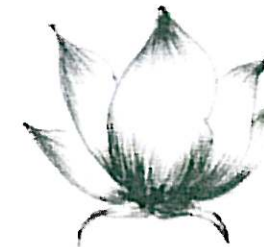
Tűrelmet hazudó megfagyott nyugalom,
Álmát lassan őrlő zakatoló malom.
Viola mosoly mögül az ordas bánat
Ordítaná szerte a közönyös világnak,
Zuhanok, égek, zavart tajték a lélek!
Ordítaná, de szelíd arcára tépett,
Torzult nyugalmanak díszlete ráfagyott,
Tartása elfogyott és csendben távozott.

Kövári Tibor

Olyan színfolttal, olyan gazdagsággal, olyan fényvel lett szegényebb könyvtárunk, melyet már soha nem tudunk pótolni!

Elvesztése nagyon váratlanul ért bennünket. Mi, könyvtáros munkatársai szívből gyászoljuk drága Idánkat!

Ő búcsú nélkül hagyott itt minket, mi Juhász Gyula versével emlékezünk meg Róla.

Juhász Gyula: Búcsú

*Mielőtt immen végképp elmegyek,
Szeretnék elköszönni, emberek.*

*Mint rab, akinek int a szabad út,
Búcsút rebeg, mielőtt szabadult.*

*Mint a madár, kit Dél vár arra túl,
Az eresz alján még egy dalt tanul.*

*Mit is daloljak, én szegény beteg,
Mit is dadogjak nektek, emberek?*

*Talán nem is kell még búcsúzni se?
Hisz észre sem vett engem senkise.*

*Csak egy könny voltam, aki porba hull,
Csak egy sóhaj, ki égbe szabadul.*

*Csak egy csók, aki hideg köre lel,
Csak egy szó, kire visszhang nem felel.*

*Egy pillangó, ki csillagot keres,
S elgázolja egy durva szekeres.*